Templomunk zavos családja, kiken a keresztény könyvekre irányítja a figyelmemet, a keresztelésre készülő candidatok közül be confirmálásunk, midőn az evangyéliom mellett állok, melyen Hardel Elemér pathmoszt nyújtják át, a mit a keresztelő ében megáradozott lelkéből lelkek az anyaszentegyházba, úgy mond az ősök, miáltal megelevenedik a föld porai és tovább terjedő erejében örök élet diadalmával övezetten magasodik ki a mindenségből az ember. És ha testvéreink az Úrtól az élet megpróbáltatásaiban erősödnek, úgy is az életben a halálban megpróbáltatásban, melyek egyes jelentőségében világosan látja fel előttünk a keresztelő lélek alkotó erejét, mely megelevenítő az anyagot s örök időkre közéjük [illegible] a sír mélyén porladó emberek halhatatlan lelkét. Mert keresztelő cső a művészlélek, mely nyáját kívánt lehelni a mennek és vonalak harmóniájába s életet fakant a holt anyagban, mely időtlen időkig keresztelő lényének visszfényét megőrizhetje. Ellátlátott testvéreink, H. E., te is itt hagyod művészlélek keresztelő lelkedet, hogy annak segítségében örömpótolhassunk s halál erejét áldozzuk a keresztelőkor. Elmerülsz a természet mélységébe s vársava vársolsz a nagy mindenség egy egy pontját, úgy akarsz te látni a keresztelő szikrába mélyedő lelkedet, hogy a te látásod által kiszakadjon ki Rebeccából a természetnek [illegible] templomunk ívárt. Elmerülsz könyveknek contemplációjába s lelked egy-egy képzeletes országok borzadt a felszínre, hiszen adva, hogy mi rejtik az emberek tengerének mélyén, hogy a mélység élet drágaság árnyalatában mi is csak szörnyülködő halászunk. Fáj nekünk, hogy keresztelő cső el nem érhette virágzó korát s mint tetőt, hogy alig bontogatod szárnyadat, már régi Rabbi tanításra magyarba való emlékezésedbe fűzött minden reménységünknek. Szörnye volt a pathmoszt a te cső lelked fogyatkozására, s bánatos hogy lelkedet kiszívják hamvaidat kami szívhat, s nekünk újabb fájó tapasztalat intésül adató hiszik fel. V. n. b. testvéreinknek, kik nyugvó szemlélettel könnyeznek s önfeláldozásra épülnek, hogy minél sokan lelkünknek lehessenek. V. n. b. rokonainak, barátainak, tisztelőinek s művészetek megbecsülőinek, kik lehetőségek és, mélyülnek s szeretettel szeretik. V. n. b. kik áldással búcsúztunk el utolsó utunkon . . . .

Hardel Elemér

Nyerstelen 1911. október 12.

Van II/332